

'Flags' | 'Σημαιοί'

Vicky Dracos Contemporary Art, PDR, Athens, Greece 1991
Gloria Gallery, Nicosia, Cyprus 1993

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ, 27/9/92 ΑΘΗΝΑ **γράφει η Κατερίνα Κατσαβού Δημοσιογράφος**

'Β. ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ - ΠΙΝΕΛΙΕΣ ΣΤΟ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ!.....'

Στο χρώμα της δημιουργίας με χρώμα και ύφασμα. Πλέκει το γαλάζιο με το μετάξι ή το κίτρινο με το πανί και βάζει τα χρώματα στη <<σειρά>>. Αναζητά την τελειότητα και την έννοια της έμπνευσης. Ζωγραφίζει από μικρός, μένει στην Αθήνα και το τελευταίο του θέμα βλέπει στην Ευρώπη. Είναι οι Ευρωπαϊκές σημαίες σχεδιασμένες από χρώμα και ύφασμα. Χωρίς να έχει επιδράσει στη σκέψη του καλλιτέχνη Βασίλη Καρακατσάνη η Συνθήκη του Μάαστριχτ, η σειρά με τις σημαίες θα αποτελέσει την 24η έκθεσή του, που θα γίνει σε λίγες μέρες στην Αθήνα.

Το <<ΡΙΛΑΞ>> συνάντησε τον ζωγράφο στο διαμέρισμά του <<πνιγμένο>> στα έργα του και στα δεύτερα ...χέρια του, τα είδη ζωγραφικής. Ο 35χρονος καλλιτέχνης μίλησε για την πορεία του στο χώρο που επέλεξε...<<πολύ απλά>>, για το <<συγκρατημένο>> λόγω σπουδών παρελθόν, το τολμηρό παρόν και το πολλά υποσχόμενο μέλλον.

Ο Βασίλης Καρακατσάνης σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών στην Αθήνα το 1976. Το 1981 συνέχισε μεταπτυχιακές σπουδές στην Βαρκελώνη και το 1985 σπούδασε συντήρηση κτιρίων στην Βενετία. Έχει στο ενεργητικό του 23 ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό και έχει πάρει διεθνή βραβεία και διακρίσεις.

<<Αποφάσισα να ακολουθήσω το χώρο της ζωγραφικής χωρίς ένταση.. ..φωνές, πόνο. Με ενδιέφερε μολονότι κανένα μέλος της οικογένειάς μου δεν είχε σχέση με την ζωγραφική και επομένως να με επηρεάσει. Απλά υπήρχε έφεση>>, λέει ο Βασίλης Καρακατσάνης.

ΕΓΙΝΑ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΧΩΡΙΣ ΦΩΝΕΣ 'Η ΠΟΝΟ - ΧΑΙΡΟΜΑΙ ΝΑ ΒΡΙΣΚΩ ΛΑΘΗ ΣΤΑ ΕΡΓΑ ΜΟΥ Η πρωτοτυπία στη σκέψη και στη δημιουργία ήταν διπλή για τον ζωγράφο Βασίλη Καρακατσάνη.

<<Δεν με ενδιέφεραν ποτέ ξεκάρφωτα πράγματα, όπως ένα σπίτι, μία βάρκα, μία φιγούρα. Αυτά τα ζωγράφιζα όσο παρακολουθούσα μαθήματα στη σχολή. Μόλις πήρα το πτυχίο σκέφθηκα να τολμήσω. Έκανα κυριολεκτικά στροφή και έφτιαξα μία σειρά πινάκων με ένα συγκεκριμένο θέμα: τις χάρτινες τσάντες. Η απήχηση ήταν τεράστια, ιδιαίτερα στο εξωτερικό. Ακολούθησαν τα σπίτια στο Αμβούργο, οι πόλεις στην Ισπανία και μετά τα ρούχα. Χρησιμοποίησα από πουκάμισα μέχρι καπέλα και παπούτσια και βέβαια χρώμα>>.

Η επόμενη σειρά ήταν τα χαλιά για να γεννηθεί η τελευταία ιδέα που αγκαλιάζει όλη την Ευρώπη. Οι σημαίες που αποτελούν κάθε μία 48 πίνακες.

<<Είναι κομμάτια υφάσματος κολλημένα, στερεοποιημένα στο μουσαμά. Δεν έχω προσδιορίσει την έννοια έμπνευση για να ερμηνεύσω ανάλογα ότι δημιουργώ. Πως σκέφτηκα την σειρά με τις σημαίες; Είδα τα χαλιά που έφτιαξα τοποθετημένα στον τοίχο και μου θύμισαν σημαία. Η έκθεση θα γίνει στην Αθήνα από 20 Οκτ. μέχρι 30 Νοεμ. στη γκαλερί της Βίκυς Δράκου>>.

Πως αντιμετωπίζει, όμως, η Ελλάδα τους καλλιτέχνες; Ανοίγει τις πόρτες ή κόβει τα φτερά;

<<Η καριέρα του ζωγράφου είναι δύσκολη στην Ελλάδα. Για να γίνεις αποδεκτός πρέπει ήδη... να είσαι επιτυχημένος. Αν είσαι σοβαρός και καταξιωμένος τότε θεωρείσαι και εθνικό κεφάλαιο. Πιστεύω ότι στη χώρα μας υπάρχουν αξιόλογοι καλλιτέχνες με εμφανή και αφανή παρουσία>>.

Ζωγραφίζει σε ένα στούντιο λίγα χιλιόμετρα μακριά από την Αθήνα και στην Μύκονο.

<<Είμαι αγνώμων όσον αφορά τα έργα μου. Δεν ασχολούμαι ιδιαίτερα με όσα ολοκληρώνονται. Κοιτάζω μόνο τις ατέλειες και χαίρομαι όταν τις βλέπω. Απολαμβάνω την διαδικασία, αναζητώ την τελειότητα. Αν ήμουν απόλυτα ολοκληρωμένος θα άλλαζα επάγγελμα. Ταξιδεύω συχνά στην Ελλάδα και το εξωτερικό, και έχω αναπτύξει ιδιαίτερες σχέσεις με την Ισπανία, την Γερμανία και την Ιταλία. Μέχρι τώρα, είμαι πολύ ευχαριστημένος. Αν γεννιόμουν ξανά θα έκανα ακριβώς τα ίδια πράγματα και τα ίδια λάθη. Από αυτά διδάσκεσαι, αρκεί να γίνονται στον καιρό τους. Το άσχημο είναι να είσαι 35 χρονών και να κάνεις λάθη 20χρονου>>.

Ποιο ήταν, όμως, το πρώτο συναίσθημα στην πώληση του 1ου πίνακα;

<<Αισθάνθηκα ότι έγινα ζωγράφος. Ήταν το 1981 όταν πούλησα ένα τοπίο στην τιμή των 15000 δρχ. στην έκθεση που πραγματοποιήθηκε στην Ισπανική Πρεσβεία. Και για να έρθουμε στο σήμερα πιστεύω ότι η έκθεση που θα ακολουθήσει τις σημαίες της Ευρώπης δεν θα είναι νωρίτερα από το 1994. Η σκέψη μου για την επόμενη σειρά είναι οι φιγούρες 40 ανθρώπων που έχουν παίξει σημαντικό ρόλο στη ζωή μου. Δεν ξέρω ακόμη πως θα σχεδιάσω αυτές τις φιγούρες. Έχω συλλάβει μόνο την ιδέα. "Πρόσκληση σε δειπνο 40 ατόμων">>.

Ποια είναι η σχέση του Ελληνικού κοινού με τις εκθέσεις ζωγραφικής;

<<Υπάρχουν άνθρωποι που βλέπουν ένα έργο, τους αρέσει και θέλουν να το αγοράσουν. Άλλοι, και είναι οι περισσότεροι, αγοράζουν τον πίνακα που θα τους συμβουλευσει η γκαλερί ή ένας φίλος. Υπάρχουν και εκείνοι που αγοράζουν πίνακες για επένδυση, ώστε να τον πουλήσουν σε λίγα χρόνια στη διπλάσια τιμή.

Είναι οι συλλέκτες, που υπάρχουν 2/3/ στην Ελλάδα. Σε αντίθεση με το εξωτερικό όπου υπάρχουν ολόκληρες εταιρείες>>.

Πόσο ταλέντο, όμως, κρύβει μέσα του το <<νέο αίμα>>;

<<Η ουσία είναι να έχουμε ταλαντούχους ανθρώπους γενικά. Να μην διαθέτουμε 5 εκατομμύρια ζωγράφους ή γλύπτες, αλλά 5 εκατομμύρια καλόγουστα άτομα. Υπάρχουν, τους βλέπεις ότι ξεχωρίζουν. Τους συναντάς. Όμως, είναι πολύ λίγοι>>.